

Marcel Déat

Uit Wikipedia, de vrije encyclopedie

Marcel Déat

Algemene informatie

Geboortedatum 7 maart 1894

Geboorteplaats [Guérigny](#)

Overlijdensdatum 5 januari 1955

Overlijdensplaats [Turijn](#)

Werk

Beroep [politicus](#), [collaborateur](#)

Werkveld [politiek](#), [socialisme](#)

Werkplaats [Parijs](#)

Functies [lid van het Parlement van Frankrijk](#)

Studie

School/universiteit [École normale supérieure](#)

Leerling van [Célestin Bouglé](#)

Politiek

Politieke partij	Section Française de l'Internationale Ouvrière , Union Socialiste Républicaine , National Popular Rally , Parti Socialiste de France-Union Jean Jaurès
Militair	
Conflict	Eerste Wereldoorlog
Familie	
Echtgenoot	Hélène Déat
Persoonlijk	
Moedertaal	Frans
Diversen	
Deelnemer aan	WWII Axis collaboration in France
Prijzen en onderscheidingen	Ridder in het Legioen van Eer

Marcel Déat ([Guérigny \(Nièvre\)](#), [7 maart 1894](#) – vlak bij [Turijn \(Italië\)](#), [5 januari 1955](#)) was een Frans politicus.

Vroegere jaren

Marcel Déat groeide op in een bescheiden milieu, die gedeelde republikeinse en patriottische waarden kende. In 1914 ging hij studeren aan de [École Normale Supérieure](#). Hij werd datzelfde jaar lid van de [Section Française de l'Internationale Ouvrière](#) (SFIO).

Terwijl hij studeerde en werkte aan een filosofiediploma brak de [Eerste Wereldoorlog](#) uit. Hij nam dienst bij het Franse leger en verwierf de [Legion d'Honneur](#) met vijf eervolle vermeldingen. Tegen het einde van de oorlog bereikte Déat de rang van kapitein. Onder het pseudoniem Taëd publiceerde hij *Cadavres et maximes, philosophie d'un revenant*. Daarin ging hij in op de verschrikkingen van de loopgraven, sterke pacifistische ideeën en zijn fascinatie voor collectieve discipline en oorlogskameraadschap. Toen de oorlog in 1918 eindigde voltooide Déat zijn studie aan de École Normale en slaagde op zijn agrégation van de filosofie en oriënteerde zich op de sociologie, onder leiding van [Celestin Bouglé](#), een vriend van Alain en ook lid van de Radicale Partij. In de tussentijd gaf Déat les in filosofie in [Reims](#).

Tijdens een congres in [Tours](#) in 1920 wilde een meerderheid van de SFIO een spin-off van de stichting van de Franse Sectie van de Communistische Internationale. Déat bestempelde zichzelf als behorend tot de rechtervleugel van de SFIO.

In 1925 werd Déat als raadslid gekozen in Reims en werd in 1926 afgevaardigde voor het departement [Marne](#). Tijdens de verkiezingen van 1928 verloor hij zijn zetel weer. Tijdens deze tijd wilde [Leon Blum](#), de leider van de SFIO, jongeren betrekken bij de partij en benoemde Déat tot secretaris van de SFIO-fractie in het parlement.

Neo-socialistische periode

Marcel Déat publiceerde in 1930 in *Perspectives Socialistes*, een revisionistische tijdschrift dat nauw werd beïnvloed door het [planisme](#) van [Hendrik de Man](#).

Tijdens de verkiezingen van 1932 werd Déat gekozen als afgevaardigde voor het 20ste arrondissement van Parijs. Tijdens het congres van 5 november 1933 werd Déat en andere neo-socialistische leden verwijderd uit de SFIO, vanwege hun revisionistische opvattingen en meningsverschillen met het beleid van [Leon Blum](#) in de richting van premier [Édouard Herriot](#), leider van het Tweede Cartel des gauches (Linkse Coalitie). Het officiële standpunt van de SFIO werd vervolgens: steun aan het kartel zonder deel te nemen aan de regering, wat beschouwd werd als "bourgeois". In datzelfde jaar werd Déat lid van de Parti socialiste de France-Union Jean Jaurès, die door planisten en neo-socialisten die verwijderd waren uit de SFIO was opgericht. De partijleus werd "Orde, Autoriteit en Natie".

De verwijderde leden waren een minderheid in de SFIO, maar vertegenwoordigden een meerderheid in SFIO-fractie in het parlement. Ze stonden tegenover zowel de linkse vleugel van de SFIO, vertegenwoordigd door [Marceau Pivert](#), en het centrum van de SFIO aangevoerd door Blum.

De neo-socialisten wilden "de staat versterken tegen de economische crisis", zichzelf openstellen voor de middenklasse en deelnemen aan niet-socialistische regeringen.

Marcel Déat als minister van luchtvaart (1936)

Zonder de steun van de socialisten verloor Déat zijn zetel als afgevaardigde. Twee jaar later werd hij lid van de [Union Socialiste et Republicaine](#). Hij werd minister van Luchtvaart in het kabinet van de radicaal [Albert Sarraut](#), maar hij nam snel ontslag vanwege geschillen met de premier. Onder de Duitse dreiging wilde Déat de vrede koste wat het kost bewaren.

Déat keerde in 1936 terug naar de Nationale Vergadering als afgevaardigde voor [Angoulême](#) en in het begin steunde hij het [Volksfront](#) van [Léon Blum](#) voordat hij opzegde vanwege de "communistische infiltratie" van de partij. Na het einde van het Volksfront in 1938, dat de vervanging van Blum door [Edouard Daladier](#) betekende, nam Déat deel aan de "anti-communistische demonstratie". In datzelfde jaar sprak hij zijn steun uit voor het [Verdrag van München](#). Déat opperde in de krant *L'Oeuvre* in zijn artikel [Waarom sterven voor Danzig?](#), dat Frankrijk een oorlog met Duitsland moest voorkomen als het [Polen](#) zou aanvallen. De publicatie veroorzaakte een wijdverspreide controverse en Déat kreeg hierdoor nationale roem. Déat zou gedurende de gehele periode van Vichy-Frankrijk met *L'Œuvre* samenwerken.

Collaboratie

LES CHEFS DE PARTI SE REUNISSENT POUR COORDONNER LEURS EFFORTS ET RENFORCER LEUR ACTIVITE

De gauche à droite : MM. Cot, Déat, Deloncle, Doriot

Les chefs des différents groupements politiques réunis, qui ont pour but essentiel d'assurer la renaissance française dans le cadre de la nouvelle Europe sociale, rendue possible par l'écrasement du bolchevisme et l'élimination de la ploutocratie anglo-saxonne, ont décidé, afin de coordonner leurs efforts et de renforcer leur action, de se réunir périodiquement, comme ils l'ont fait avec succès pour la constitution de la Légion des volontaires français contre le bolchevisme.

Vers l'unité

Pierre Cot, chef de la Ligue Française
Marcel Déat, chef du Rassemblement National Populaire
Eugène Deloncle, chef du Mouvement Social Révolutionnaire
Jacques Doriot, chef du Parti Populaire Français

Krantenknipsel uit Le Matin,
10 oktober 1941

Déat was een voorstander van de Duitse bezetting van Noord-Frankrijk in 1940 en was in [Vichy-Frankrijk](#) een aanhanger van [Philippe Pétain](#). Hij poogde een partij op te richten om de doelen van de [Révolution nationale](#) te realiseren. In februari 1941 stichtte Déat de [Rassemblement national populaire](#) (RNP) die samenwerking met nazi-Duitsland voorzag en antisemitisch was.

Toen Vichy niet de fascistische staat werd die Déat wilde, trok hij naar Parijs en werd gefinancierd door de Duitsers. De Duitsers dwongen Déat om zijn partij Rassemblement National Populaire samen te laten gaan met de [Mouvement social révolutionnaire](#) (MSR) van [Eugène Deloncle](#). Het samengaan was een mislukking en Déat stootte later MSR-elementen uit zijn partij voordat hij een verenigd front aanging met andere collaboratiepartijen. Déat richtte samen met [Jacques Doriot](#) en [Marcel Bucard](#) de [Légion des Volontaires Français](#) (LVF) op.

Op 27 augustus 1941 raakte hij gewond door een aanslag van [Paul Collette](#), lid van het Franse verzet. Na zijn herstel werd Déat een aanhanger van [Pierre Laval](#), die een reactionairder beleid voorstond dan [Philippe Pétain](#). Déat werd op 16 maart 1944 Minister van Arbeid en Nationale Solidariteit in de regering-Laval.

Ballingschap

Na de geallieerde landingen in [Normandië](#) en de val van de Vichy-regering vluchtte Déat naar Duitsland en werd een functionaris van de [Regeringscommissie van Sigmaringen](#). Na de nederlaag van Duitsland in 1945 vluchtte Déat in april 1945 naar [Italië](#) en nam een nieuwe naam aan en gaf tijdelijk les in [Milaan](#) en Turijn. Hij werd later door een religieuze orde meegenomen en verborgen in het klooster van San Vito, in de buurt van Turijn, waar hij zijn memoires schreef en zich schuilhield tot aan zijn dood in 1955. Na de oorlog werd Déat door een Franse rechtbank veroordeeld wegens verraad en bij verstek ter dood veroordeeld.

Bronnen

- Reinhold Brender, Kollaboration in Frankreich im Zweiten Weltkrieg. Marcel Déat und das Rassemblement National Populaire, (Studien zur Zeitgeschichte, vol. 38), Munich, R. Oldenbourg Verlag, 338 pages, 1992.
- Philippe Burrin, La Dérive fasciste. Doriot, Déat, Bergery 1933-1944, Paris, Éditions du Seuil, 530p, 1986
- Jean-Paul Cointet, Marcel Déat: du socialisme au national-socialisme, Paris, Perrin, 418 pages, 1998.